

Μόνο θέλγνητρο η «τηλεοπτική αίγλη» των πρωταγωνιστών

> Μήνας Ελληνικού Θεάτρου: ο πιο... σύντομος μήνας

Ο πιο σύντομος μήνας στο κυπριακό κοινωνικό-καλλιτεχνικό ημερολόγιο είναι ο Μήνας του Ελληνικού Θεάτρου. Μικρή κοινωνία καθώς είμαστε, μικρά είναι και τα μέτρα μας, ακόμα και σ' ό,τι αφορά το χρόνο. Έτσι, από τη μία, ο «μήνας» διαρκεί τρεις μέρες μόνο, από την άλλη όμως, ό,τι επαναλαμβάνεται μερικές φορές γίνεται «θεσμός» (μα γιατί να χρησιμοποιούμε εισαγωγικά; Αφού γίνεται!).

Αυτός ο θεσμός, λοιπόν, έχει διαμορφώσει ήδη κανόνες και γνωρίσματα που συνοψίζονται στα εξής: οι αθηναϊκές παραγωγές πρέπει να τυγχάνουν μαζικής αποδοχής, να αρέσουν σε πολλούς, όχι τόσο για να λειτουργήσει η από στόμα σε στόμα διαφήμιση της κάθε παραγωγής (το κάθε ένα έργο παίζεται δύο φορές την ίδια μέρα και φυσικά η άποψη των θεατών της απογευματινής παράστασης δε μετράει για τους θεατές της βραδινής που ήδη έχουν αγοράσει το εισιτήριό τους), αλλά για λόγους δημιουργίας μιας μόνιμης πελατείας, μιας σταθερής βάσης που θα στηρίζει τον επόμενο «μήνα». Τι όμως μπορεί

να τραβήξει πολλούς να δουν μια παράσταση, μια και ο απόηχος των φετινών παραγωγών δε φτάνει σε τόσα πολλά αυτιά και δεν είναι και πάντα εγγυημένο ότι αν φτάσει θα λειτουργήσει διαφημιστικά. Σημαίνει ότι το μόνο λειτουργήσιμο θέλγνητρο είναι η μακρόθεν αναγνωρισιμότητα των πρωταγωνιστών της, ή αλλιώς η τηλεοπτική τους αίγλη.

Και οι τρεις παραστάσεις του φετινού μήνα είχαν τέτοια θέλγνητρα. Μόνο μία από τις τρεις είχε... και άλλα προσόντα. Σ' αυτήν αφιερώνεται το σημερινό σημείωμα.

«Το φιόρο του Λεβάντε» του Γρηγόριου Ξενόπουλου

Σκηνοθεσία: Κώστας Τσιάνος
Σκηνικά Πύργος Γαβαλάς
Κοστούμια: Γιάννης Μετζικώφ
Μουσική: Παναγιώτης Καλατζόπουλος
Φωτισμοί: Ανδρέας Μπέλλης
Χορογραφία: Φωκός Ευαγγελινός
Παίζουν: Σπύρος Παπαδόπουλος, Χάρης Σώζος, Χριστίνα Αλεξανιά, Ευαγγελία Μουμούρη, Άγγελος Μπούρας, Ιζαμπέλα Κογεβίνα, Τζένη Θεωνά, Βαλέρια Κουρούπη, Κώστας Χατζηδημητρίου, Στέλιος Πέτσας, Μελίνα Βαρβακά.

Ο Κώστας Τσιάνος είναι ιδανικός σκηνοθέτης για τα έργα του Ξενόπουλου. Οι λόγοι της συμβατότητάς τους είναι οι εξής: ο Τσιάνος βρίσκει την απλότητα όμορφη και ξέρει να κάνει την ομορφιά απλή. Έχω την εντύπωση ότι αυτή είναι η σωστή οπτική γωνιά για να δει κανείς το θέατρο του Ξενόπουλου. Ο Τσιάνος δεν διακατέχεται από το horror vacui, δε φοβάται να μείνει η σκηνή μ' ένα ή δύο συντελεστές, δε φοβάται τη φυσική, αβίαστη κουβέντα, οι διάλογοι του Ξενόπουλου δεν του φαίνονται αραιοί, το χιούμορ του κειμένου αρέσει στο σκηνοθέτη έτσι όπως είναι, απλό και γλυκό. Μόνο έτσι, απλά και γλυκά, μπορεί κανείς να αναδείξει την αξία ενός από τα πιο συμπαθητικά έργα του Ξενόπουλου. Αλλιώς γιατί να ανεβάξεις κείμενα στα οποία δεν πιστεύεις; Γιατί να βαρυφορτώνονται οι παραστάσεις, να δημιουργείται τεχνητά πολυκοσμία και φασαρία στη σκηνή, γιατί τα έργα του Ξενόπουλου να μετατρέπονται σε άσχετα με την αισθητική του μιούζικαλ;

Ο Κώστας Τσιάνος δεν αλλοιώνει το θεατρικό κείμενο που έχει μπροστά του επειδή δεν το υποτιμά, επειδή εκτιμά τα χαρίσματά του, επειδή βρίσκει μέσα του την ομορφιά της επανησιακής ντοπιολαλιάς, τη γεροσύνη της δομικής συμμετρίας, τη γοητευτική φιγούρα του κεντρικού ήρωα, την καλοσύνη και την κατανόηση που δείχνει ο συγγραφέας στα ελαττώματα και τα παραπατήματα των προσώπων του έργου.

Ο Σπύρος Παπαδόπουλος δεν κρύ-

βεται πίσω από την τηλεοπτική ασυλία. Επενδύει στο ρόλο του Ζακυνθινού Φιγκαρό. Δεν υπερβάλλει με τη γλωσσική ιδιαιτερότητά του ήρωά του, κάνει το λόγο του μουσικό και αστείο και όχι γελοίο. Καλός και ξύπνιος είναι ο Νιόνιος του, πονηρός και απονήρευτος ταυτόχρονα. «Το φιόρο του Λεβάντε» του Σπύρου Παπαδόπουλου είναι στο επίκεντρο της παράστασης, στη διασταύρωση όλων των γραμμών της, όχι λόγω της αυτοπροβολής του ηθοποιού, αλλά της κατασκευής του κειμένου, ο πρωταγωνιστής κινεί τα νήματα της υποκριτικής δράσης, όπως ο ήρωάς του κινεί τα νήματα της υπόθεσης.

Τα άλλα μέλη του θιάσου δεν πλαισιώνουν απλώς το κεντρικό πρόσωπο, αλλά με χάρη παίζουν τους ρόλους τους, κρύβοντας επιτυχώς κάτω από την άνεσή τους το μετρημένο, όπως σε χορογραφία, και επιμελώς οργανωμένο σκηνοθετικό σχέδιο του Τσιάνου. Οι διάλογοι με φυσικότητα καταλήγουν σε μουσικές σκηνές (συνθέτης Παναγιώτης Καλατζόπουλος, χορογράφος Φωκός Ευαγγελινός). Ιδιαίτερη η συνεισφορά των γυναικών ηθοποιών, της Χριστίνας Αλεξανιά, της Ευαγγελίας Μουμούρη και άλλων. Τα κοστούμια του Γιάννη Μετζικώφ προσθέτουν στις γυναίκες της παράστασης χάρη και αυτοπεποίθηση.

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ